

HJÄLPKONSTELLATIONERNA

Av José Antonio Rodríguez

Förbundna med varje tecken i zodiaken finns tre konstellationer, som utgör kommentarer till det problem lärjungen möter i varje tecken och anger dess lösning.

De tre konstellationerna hjälper att skissera den inkarnerade individens verksamhetsfält och lärjungens arbete i varje tecken. I denna mening har hela tecknet tillgång till de utvecklingsideer som varje konstellation innebär. Varje konstellation tenderar dock att sammanhålla med det mer bestämda arbetet i ett visst dekanat. Den ordning som här föreslås är således varken exakt eller slutgiltig. Studiet av hjälpkonstellationerna tjänar därmed såsom en inledning till ett mer ingående studium av dekanaten.

Tekniken rörande dekanaten framhäver de härskande planeterna, varför vi kortfattat och i orienteringssyfte uppger vad den bygger på. Det finns med avseende på dekanaten två skolor: den hinduiska skolan, företrädd av Alan Leo, och den kaldeiska skolan, företrädd av Sepharial; dessa är astrologer om vilka nutidens studerande knappt vet något.

Den hinduiska skolan indelar varje tecken i tre zoner, som motsvarar de tecken som ingår i trefalden, så att första dekanatet tilldelats själva tecknet och de två följande tilldelats efter ordningen i zodiaken, och bestämmer sålunda dekanatets härskare, vilka är tecknens exoteriska härskare. Den kaldeiska skolan utgår från en annan tilldelningsprincip, de sju klassiska planeternas banföljd i fallande ordning: Saturnus, Jupiter, Solen, Mars, Venus, Merkurius, Månen. Serien börjar med Mars i Vädurens första dekanat. D.K. använder i allmänhet Alan Leos härskare för att ge dessa en större esoterisk betydelse, men inte alltid; ibland använder han de härskare Sepharial föreslagit och vid några få tillfällen ytterligare andra. Därför råder en viss förvirring, som blott ett mer ingående studium av dekanaten kan skingra.

Väduren

Myten: Cassiopeja, gemål till Etiopiens konung Cepheus, anser sin dotter Andromedas skönhet överglänsa Nereidernas, Poseidons döttrars. Dessas fader skickar ett havsvidunder att ödelägga kusten. Ammons orakel säger Cepheus att enda sättet att rädda hans rike är att offra Andromeda till vidundret. Flickan fjättras och lämnas i dettas våld. Hjälten Perseus finner sig och utber sig av flickans föräldrar att få äkta henne, om han räddar henne. När vidundret uppträder, använder Perseus Medusas huvud för att förvandla det till sten, sliter sönder fjättrarna, befriar Andromeda och äktar henne.

Valfiskan (Jupiter) – 1sta dekanatet

Valfiskan är det omedvetnas vidunder, som uppslukar medvetenheten. Således symboliserar det möjligheten att den begynnande medvetenheten på nytt slukas av det undermedvetnas hav, av vidunderliga mått. Ett vidunder är samtidigt ett förebud och en varning om fara, en signal från det övermedvetna. Det råder en fara för nedgång och skenbar tillbakagång. Visserligen kan utvecklingsstadierna inte bli ogjorda, men nivåerna inom varje stadium tillhör en skala, där vi från dag till dag växlar uppåt och nedåt och ännu mera så från en inkarnation till nästa. Det är därför nödvändigt att hålla vunnen mark och så långt möjligt är undvika återfall. I begynnelsen av ett nytt skede är det emellertid möjligheterna till utveckling som fångar uppmärksamheten, och Jupiter tenderar att omåttligt fångas av utforskandet av dessa möjligheter, upptas av omgivningen. På de avslutande stadierna är lärjungen försjunken i den gudomliga planen.

Cassiopeja (Solen) – 2dra dekanatet

Cassiopeja är drottningen sittande på sin tron, materien som styr med fullständig kontroll och i övermått. I myten blir det inget straff för hennes hybris utöver nödvändigheten av att lösa de problem hon vållar. Det är uppenbart hur övermod och skryt begränsar utvecklingen och bara

är sätt på vilka individen visar status och stillastående, då han i sin enfald hyser tillit till de egna möjligheterna och känner inget behov av att framvisa dem. Därtill är övermod och skryt, rätt förstådda, vägen till större utveckling. Man bör sätta sig mål bortom de ännu möjliga, hävda förmågor man ännu inte vunnit och skryta öppet om dem. På detta sätt har man stadigvarande förbundet sig att utveckla dem, så att man mobiliserar alla sina krafter och i annat fall misslyckas ömkligen. På detta sätt utvecklar man också ödmjukhet och visdom. När personlighetens materiella form mäter sina krafter noggrannare, förvärvar också denna sinnet för proportioner, begrundar ofantligheten av den utveckling som förestår och uppsätter än mer krävande mål med ännu precisare tidsuppfattning. Solen måste lysa i detta dekanat.

Perseus (Mars) – 3dje dekanatet

Perseus, den väntade, är hjälten som räddar. Detta gör han genom att hålla fram Medusas huvud, som är en symbol för förmågan av reflektion och meditation. Huvudets ormar anger materiens makt såsom underkastad mentalviljan. Att se oavvänt på Medusa innebär att förvandlas till sten, att bli föremål för mentalprincipens förmåga att fixera. I en mening betyder det möjligheten att fascineras eller fångas av materien. I en högre mening står Medusa således för det mentala magiska förmåga att med den aktiva principen eller viljeaspekten framkalla det som Andromeda väntar på. Därför måste man i detta dekanat kämpa för att söka fixera en högre princip att verka på det mentala, så att det mentala väcks ur sin förtrollning, som håller det fast i ett tillstånd av underkastelse, och sätta igång den skapelseprocess som alstrandet av nya former utgör.

Oxen

Floden Eridanus (Saturnus) – 1sta dekanatet

Eridanus är livets flod eller domarens (Danus') flod, den flod vari Faeton faller. Det handlar om förebyggande rättvisa (*eri* = tidig): ljusets (Faetons) fall innan det bränner jorden; eller skydd för alltför tidig kunskap. Livets flod måste följa sitt lopp av inbördes förbundna orsaker och verkningar, så att erfarenheten måste föregå kunskapen om de framkallade verkningarna. Saturnus anger här lagen för sådd och skörd och i många fall de bakslag som fås genom den felaktiga hantering av begärsenergin som yttrar sig, när någon erhåller vad han önskar utan att taga följderna med i beräkningen. Saturnus åstadkommer dessa följder så fort han kan på individens område för att inte låta dem olämpligt vidgas och vålla ännu större skada. Med tiden och genom erfarenheten öppnar lagtilliten det enda ögat för kunskapen om de lagar som styr framkallandet av det nödvändiga.

Kusken (Merkurius) – 2dra dekanatet

Auriga, Kusken, representerar främst Eriktonios (den jordiska tvedräkten), Athenas och Hefaistos' vanskaplige son, en oäkta och ful gud, som måste återställa harmonin och skönheten i den jordiska sfären. Stjärnbilden kallas även vagnen, eftersom han var tvungen att göra sig en hästdragen vagn för att kunna förflytta sig. Sålunda är Auriga vagnkusken eller den som driver inkarnationshöljerna, varvid han arbetar ihärdigt för att frambringa harmoni och integration utgående från den disharmoni som först rådde. Kusken är människomonaden, som svarar för höljerna i dessas olika skeden av integration, alltifrån det rent fysiska till personlighetens integration och personlighetens sammansmältning med kausalhöljet. Merkurius verkar här såsom fjärde strålens energi, vilken vid inkarnationen intelligent anpassar och jämkar de olika faktorerna. På himmelen bär Kusken på sina skuldror en get, Amalthea, vilken gav Zeus di och sattes på himmelen efter att Zeus brutit ett av hennes horn, därmed gjorde henne till den första enhörningen (*monokeros*) och av hornet det första ymnighets-hornet (*cornucopia*), vilket innebär obegränsad tillgång till lagenliga utvecklingsmöjligheter.

Orion (Venus) – 3dje dekanatet

Orion är den store jägaren, Uru-anna eller Himmelens ljus hos kaldeerna, vilken alltid beledsagades av Sirius, jakthunden. Han företräder de högre världarnas ofrånkomliga dynamik, som sätter gränserna för materiens möjliga rörelser och anger lagens herravälde. Individerna i inkarnation och under Augoeides' ledning måste frigöra sig från kollektivets öde och upphöra att vara ett lätt byte för omständigheterna. Han måste därför bli en jägare och föra sina höljesenergier till tillstånd, där de kan hanteras. I myten handlar Orion med kraft men utan intelligens och bländas men återställer Vulkanus och solens strålar hans syn, så att han kan uppfatta de högre värdena. Till sist uppvisar Orion i sitt bälte de stjärnor som kallas De tre vise männen, symbolen för slutlig framgång och uppnåendet av andratriaden.

Tvillingarna

Haren (Jupiter) – 1sta dekanatet

Haren representerar ursinne i sökande, oordentlighet, hejdlös fruktsamhet, vansinne eller oförnuft, det vill säga maya eller alla de automatiska och kaotiska rörelsemönster som har sin orsak i illusion rörande eterhöljet. På grekiska heter Harens konstellation Lagos, ett ord som kommer av roten *sleg-* (slapp, lös, men också mätta, lugna). Allt detta pekar hän mot Tvillingarnas förhållande till etervärlden och riktandet av fysisk aktivitet – eterhöljets aktivering eller deaktivering, resulterande i frenetisk extraversion på grund av centrens hyperaktivitet, måttliga eller balanserade verksamhet eller slapphet på grund av övermått av avslappning (till exempel på grund av hetta i tropiska länder). Symbolen hundarna som jagar haren betyder sökandet efter kontroll av eterhöljet antingen genom det emotionala begäret som söker tillfredsställelse eller genom kausalhöljet som söker bilda former.

Lilla Hunden (Mars) – 2dra dekanatet

Tvillingarna är Kastor och Pollux, personligheten och själen eller de två delar av kausalhöljet som uppstår av dettas delning vid inkarnationen. Lilla hunden symboliserar personligheten eller Kastor. Konstellationens starkaste stjärna är Procyon, den stjärna som går upp över horisonten före Sirius, Hundstjärnan. I naturvetenskapen har namnet Procyon till sist kommit att beteckna icke hundar utan procyonider eller tvättbjörnar. Visserligen har tvättbjörnen ingen närmare utvecklingshistorisk släktskap med hunden, men den är en god symbol för personlighetens krafter: ett ytterst intelligent rovdjur som har ett fint känslsinne tack vare hypersensitiva framtassar och har en intagande och bedräglig mask. Andra dekanatet innebär strid mellan lilla hunden och stora hunden, en strid som biläggs, när tvättbjörnens slughet förvandlas till hundens förmåga och önskan att undervisas och till sist förmåga att inspirera andra till rätt handling.

Stora hunden (Solen) – 3dje dekanatet

Stora Hunden är Sirius, själen eller Pollux. Tvättbjörnen förföljer haren, men det slutar med att den bränns av solen och det kausalas förhöjda energispänning. Hundstjärnan är hunddagarnas stjärna, och Sirius betyder att brännas av solen, även att bländas av dess strålgång. I Tvillingarnas tredje dekanat finns möjligheten att bländas genom samlandet av kunskap men först och främst förmågan att skina och belysa problems natur. De två solarnas dualitet finns där, men den ena minskar och den andra ökar, till slutligen det mindre ljuset försvinner inom det större ljuset. Identiteten är då gjord enhetlig och hjärnans eteriska centra har tillgång till kausala visdomen.

Kräftan

Skeppet Argo (Venus) – 1sta dekanatet

Argo är argonauternas skepp, Noas ark, det fartyg, vari man börjar medvetenhetsutvecklingens stora äventyr – en kollektiv resa i sökandet efter kausalmedvetenheten (det gyllene skinnet), en färd som börjar i Kräftan och når höjdpunkten i Stenbocken. Eftersom Skeppet Argo utbreder sig mellan dessa två tecken, har det i nyare tid uppdelats i flera mindre konstellationer (Kölen, Seglet, Akterskeppet, Kompassen, Canopus). Trots eller kanske på grund av detta är Skeppet Argo alltjämt symbolen för personlighetens integration, som fullgöres under resan från kausalisering (Kräftan) till tredje initiationen (Stenbocken). Venus styr detta dekanat däri att alla delarna till slut passar ihop tack vare förvärvet av perspektivmedvetenhet.

Lilla Björnen (Merkurius) – 2dra dekanatet

Myten: *Sköna Kallisto är en av Artemis' nymfer, jungfruliga jägarinnor. Sedan Zeus gjort henne havande, fördrevs hon och förvandlades till en björn. Kallisto födde Arkas, som gömdes och skyddades för Heras vrede. Arkas växte upp och blev en jägare. En dag påträffade han sin moder björnen och ville döda henne med en pil. Zeus hindrade denna tragedi och lyfte båda upp till himlen såsom Stora Björnen och Lilla Björnen.*

Lilla Björnen är också Melissa, en av nymferna, den som närde Zeus med honung. Genom polstjärnan har denna konstellation alltid varit den som valts att ständigt ange norr. Därmed betyder den en brännpunkt för uppmärksamheten, viljans riktande funktion, och den referenspunkt som möjliggör orientering, kort sagt: inrätningens process. Arkas gav sitt namn till Arkadien, överflödets land eller Utopia. Och från Arkas kommer även den ursprungliga styrande makten och förebilden. Genom mental utveckling i detta Merkurius' dekanat är det möjligt att ställa om kursen med förnuftiga mål och bygga ett bättre hölje enligt kausala förebilder och urtyper.

Stora Björnen (Vulkanus) – 3dje dekanatet

I andra kulturer kallas Stora Björnen Skopan, Vagnen eller Hjorden, varigenom det mänskliga ödets kollektiva natur framhävs. De sju stjärnor, som bildar dess huvudsakliga form, källan till viljeaspekten och de sju strålarna för solsystemet, är endast en liten del av det talrika kollektiv av stjärnor som utgör konstellationen. I antiken var den känd såsom Helix (virveln, spiralen), eftersom den alltid vred sig runt polen – utan att någonsin gå ned för att ”dricka vatten”. Kallisto, nymfen, är urtypen för bildandet av sköna kalligrafiska former och dessas betraktande med kalejdoskopets hjälp. Den jungfruliga materien (motsättande sig befruktning av viljeaspekten) behandlas i detta dekanat med Vulkanus' beslutsamhet.

Lejonet

Myten: *Apollo gav en festmåltid till Jupiters ära, och i behov av vatten skickade han korpen med en bägare (Bägaren) att hämta det. Under färden att utföra sitt uppdrag fick korpen syn på ett fikonträd och vilade där, tills fikonen mognat, varpå den kalasade på dessa. Så mindes den sitt ärende, och i fruktan för Apollos vrede fångade den en orm (Vattenormen). Återkommen ursäktade sig korpen med att vattenormen hade hindrat den att fylla bägaren genom att hejda vattnets flöde från sin källa och därmed vållat förseningen. Med denna lögn lyckades den dock inte bedraga guden, som straffade korpen med att inte låta den dricka vatten förrän fikonen mognat. Apollo satte Korpen, Bägaren och Vattenormen på himlen som påminnelser, så att ormen skyddar vattnet för den evigt törstande korpen, som sitter framför bägaren utan att kunna dricka.*

Vattenormen (Mars) – 1sta dekanatet

Ormen är bland annat en symbol för illusionen. Vattenormen är därmed särskilt bedräglig, då den betecknar ständigt begär eller törst och illusion, en bestående orsak till rörelse. Förhållandet mellan Mars, solar plexus och det kämpande och på tävlan inriktade begäret har sin härd i detta Lejonets första dekanat såsom triumfen för *ahamkara*-principen eller förblindelsen hos det personliga jaget såsom ett avskilt väsen. Hos den utvecklade lejonindividen tenderar detta att yttra sig såsom påtvingandet av den egna viljan. Hos den framskridna individen inför Mars' dekanat elementet av kamp mot det personliga jagets illusion.

Bägaren (Solen) – 2dra dekanatet

Solen såsom en symbol för självmedvetenheten finner i Bägaren kausalhöljets stöd. Tillgången till bågarens innehåll (bestående självmedvetenhet och verkligt minne av det förflutna) medför särskilda discipliner, i synnerhet avidentifieringen med formen och begäret – avståndet från att dricka ur den emotionala identifieringens källa. Samtidigt visar Bägaren vad som alltjämt återstår att likvidera av skörden. Kausalmedvetenheten anger tydligt de begångna felen och det sätt varpå dessa skall rättas, införandet av det rätta beteendet. Detta leder till balans mellan körtlarna och kausalhöljets vitalisering – detta sammanhänger med hela symbolismen om bågaren och blodet: insikten om det rätta leder till rätt handling, som leder till utstrålning (etercentra, körtlar, blodmassan). Lejonets andra dekanat är särskilt livskraftigt.

Korpen (Jupiter) – 3dje dekanatet

Intelligens utan visdom eller inskränkt slughet når inte utöver kortsynt opportunism. Den förvrängda identitet vi kallar personligheten ser inte längre än till sig själv, och dess intelligens är oförmögen att planera en hållbar utveckling och därmed att styra ödet. Auguriefågeln är således förknippad med Jupiter och hans förmåga av förutseende, vilken icke är annat än perspektivmedvetenhet. Således inför Lejonets tredje dekanat utvecklingen av det högre mentala med framvisning av det potentiella och planering för framtiden som blir den verkliga vetenskapen om ödet.

Jungfrun

Berenikes hår (Merkurius) – 1sta dekanatet

Berenike (Veronika – segerns, nikes, bärarinna) lovar att offra sitt sköna hår, om kung Ptolemaios III av Egypten återvänder oskadd och segerrik efter fältslaget, vilket sker. Detta offer har sin motsvarighet däri att Merkurius är exalterad i Jungfrun och härskar i detta 1sta dekanat. Håret symboliserar ofta förbindelsen till det omedvetna och mottagligheten för dettas innehåll. Denna mottaglighet, som innefattar dennas möjliga högre aspekter, offerar människan för att ge utrymme åt den analytiska mentalmedvetenhetens och urskillningens utveckling.

Kentauren (Saturnus) – 2dra dekanatet

Kentauren är symbolen för mentalmedvetenhetens och instinktens förening hos människan. Saturnus i detta 2dra dekanat förbinder Jungfrun med den djuriska naturens tämjande och rening genom disciplin (Kentauren dödar Vargen och för honom till Altaret). Kiron är den helande kentauren, som kan bruka sina händer och örter för medicinska och terapeutiska ändamål. Sedan diagnosen ställts, löses problemen i enlighet med den föreskrivna behandlingen. Ödmjukheten, vilken ligger implicite i dekanatet, främjar aktivt lärjungaskap.

Björnvaktaren (Venus) – 3dje dekanatet

Björnvaktaren eller Oxdrivaren är egentligen den som får Stora Björnen och Lilla Björnen att gå runt den axel som anger norr – polstjärnan. Han är symbolen för plogen och jordbruket, som upphöjs av Ceres. I esoteriska historien införde herrarna från Venus vetet och biet såsom faktorer, vilka skapade civilisationen i mänsklighetens kollektiv. Odlandet av jorden är den faktor som inledde förnuftets framväxt och insikten om att materien är modersprincipen, som när och vars ändamålsenliga omvårdnad med tiden möjliggör medvetenhetens utveckling. Varelserna från Venus, solänglarna eller augoeiderna, har till uppgift att främja individens kultivering, så att i sinom tid egenskaperna och förmågorna kan skördas.

Vågen

Korset (Venus) – 1sta dekanatet

Korset i Vågen betyder korsväg och är symbolen för den process av övervägande och beslut som präglar hela tecknet. Francis Bacon använde ordet ”crucial” (korsartad) att beteckna ett sådant experiment som visar att en hypotes är sann och en annan falsk. Denna process symboliserar i myterna även valet mellan en dörr, som leder till livet, och en annan, som leder till döden. Ett experiment, som för att lyckas förutsätter utvecklandet av de fyra kardinaldygderna, vilka möjliggör orientering i materiens labyrint: rättrådighet, mod, vishet och självbehärskning. Korset är likaledes symbolen för den balans, vari man måste väga fördelar och nackdelar och nå fram till ett slutligt avgörande. Det som utvecklas i Vågen är omdömesförmågan, urskillningen mellan högre och lägre och beslutenheten ifråga om den väg som skall följas.

Vargen (Saturnus) – 2dra dekanatet

Vargen är symbolen för den lägre mentala naturen, som är oförmögen att skilja det möjliga från det rätta. I myten sätter Lykaon utan insikt gudarna på prov, liksom den nutida vetenskapen begår många laglösheter, och straffas därför. Den analytiska och vetenskapliga marsmentaliteten, som är knuten till sakralcentret och lätt förfaller till vivisektionism, måste offras, och därför bäres Vargen till sist till altaret för att offras. I flera språk betecknar ordet ”lyceum” (*Lykaon*) ett centrum för högre utbildning, enligt grekisk hävd Aristoteles’ skola, för intellektets förvandling till visdom, förståelse och förmåga av opartiskt omdöme.

Norra Kronan (Merkurius) – 3dje dekanatet

Rätt beslut och offer leder till kröning. Ariadnes högre intelligens låter henne slippa ut ur materiens labyrint. När hon förvandlades till visdom, belönades hon av guden Liber med en krona prydd med sju stjärnor – de sju centren i huvudet eller materieaspektens förhållande. Hon förskjuts av hjälten, Theseus, som i sin strävan efter härligheten inte vill ha något med materien att göra och lämnar intelligensen åt sitt öde, ett vanligt fel hos mystikerna. Mercurius betecknar i detta dekanat nödvändigheten av att kröna ansträngningarna att styra materiens krafter med en hjärnmekanism, som är mottaglig för högre ledning.

Skorpionen

Ormen (Mars) – 1sta dekanatet

Överallt där den framträder, står Ormen för materiens illusion, även för det gift eller den brygd som förtrollar och fånglar. Persefone (Proserpina), som kommer slingrande upp ur Hades, är en månsymbol, hänför sig till det cykliska framträdandet av det undermedvetnas mönster under Plutos herravälde. Det är dessa mönstrens mekaniska karaktär, som verkar förtrollande på det vardagliga medvetandet, den kollektiva hypnosen eller besattheten. Kort sagt: en verkan, som har samband med Pluto, ett utövande av makt som går emot evolutionen och

hämmar den fria viljans uttryck. Detta första dekanat är således centrum för lärjungens strid mot sömnen och hans kamp för att icke förlora självbestämmdheten.

Ormbäraren (Jupiter) – 2dra dekanatet

Ormbäraren är den som lyfter upp ormen och kämpar mot den. Han är ingen annan än Asklepios, som undervisades av Kiron, läkekonstens urtypiske grundare. Ordet ”medicin” kommer av samma rot som ordet ”meditation”, vilket betyder den reflekterande principen hos människan, reflektion såsom den aktiva principen i helandet och medlet mot det sövande giftet. Läkekonstens symbol är den av ormen omslingrade staven. Den mänskliga utvecklingen får till slutligt resultat att materiens orm, som ligger hopringlad vid ryggradsslutet, förvandlas och stiger, tills den flyger såsom visdomens drake (Jupiter, Augoeides) genom en förenad och inte dubbel kanal (liksom Hermes’ stav, handelns symbol). Detta är ett dekanat, där död och sjukdom övervinns, pånyttfödelsens och återställandets krafter blir helandets.

Herkules (Vulkanus) – 3dje dekanatet

Herkules eller Herakles är den triumferande lärjungen, den förebild fjärde naturrikets individer skall följa. På himlen angriper Herkules egendomligt nog inte Vattenormen (den kamp som symboliserar andra initiationen) utan den trehövdade hunden, Kerberos, vilket tillkännager Herkules’ slutliga triumf vid porten till Stenbocken (tredje initiationen). I detta dekanat ersätter Vulkanus Månen, vilket betyder männaturens fullständiga behärskande genom viljans skapande kraft. Detta är ett dekanat, där man kan höra slagen av den hammare som formar mottagningsmekanismen och bruket av den skapande magiska kraften.

Skytten

Lyrans (Jupiter) – 1sta dekanatet

Myten berättar att Hermes upptäckte att torkade tarmar som spänts på ett sköldpaddskal har förmågan att ljuda och byggde sålunda lyran, som han skänkte Orfeus. Följaktligen har Skytten ett tydligt samband med ljudet, dess både uppbyggande och nedrivande förmåga, och med nödvändigheten för lärjungen att lära sig behärska de redskap, varmed han kan avge ljud, hans tanke och hans tal, och att vara sann och harmlös (lyrfågeln är ökad såsom lögnaktig härmare; jämför även med Herkules’ stordåd i Skytten). Sköldpaddan är symbol även för det som är urtida, en helvetesinnevånare (tartaruchos), dömd att bära sitt hus på ryggen för att icke ha velat lämna det för att närvara vid Zeus’ bröllophögtid. Således en symbol för elementalmaterien, esoteriskt kallad ”röstens härskara”, eftersom den måste styras med ljudet. Vega, konstellationens starkaste stjärna, var en gång (12 000 år fvt) polstjärna och kallades av araberna ”den fallande örnen”. I detta första dekanat betonas Skyttens rovgiriga egenskaper på det gemensamma hjulet och förmåga att jaga högre slags byten.

Altaret (Mars) – 2dra dekanatet

På altaret firas bland annat de olympiska gudarnas seger över titanerna, vilket anger att de principer, som härskade i det förra solsystemet och som byggde på utvecklingen av materiens intelligens, upphör och att andra planetariska gudar, som är centrade i medvetenhetens utveckling och i kvaliteten, kommer till makten. Det är också det ställe, där vargen offras, den intelligenta rovgiriga principen – som hierarkiskt behärskas av Mars och Skytten – och på detta sätt upphöjs. På altaret lämnas offergåvor, som överlämnas till elden. Elden betyder dels fokusering på det väsentliga och koncentration av energi, dels upplösning av de orena formerna (formerna av lägre kvalitet) i sina beståndsdelar, en process vari dessa formers materia frigöres för högre ändamål. Den står även för idealismens eld liksom för sjätte strålens och Mars’

idealism och hängivenhet. Slutligen betyder elden den framdrivande kraften, framdrivandets mekanism och tändandet av ett klot, vilket möjliggör att höja frekvensen och ägna alla krafter åt förverkligandet av ett ideal. Det är människans uppgift att reglera denna eld för att ha tillgång till den emotionala drivkraft som är nödvändig för framåtskridandet.

Draken (Solén) – 3dje dekanatet

I en bemärkelse är Draken Ladon, Hesperidernas drake, som Herakles möter i det motsatta tecknet, Tvillingarna. Den indoeuropeiska roten *derk* betyder att se och den grekiska roten *drak* det onda ögats vidunder. I vilket fall som helst handlar det om visdomens orm, som måste stiga och sväva ovanför materiens orm, varvid den tänder elden på altaret. Det som draken ser är Skyttens mål, en synförmåga som i sig innebär möjligheten att stiga. Den visar också hän på intelligensens och vishetens förening, nödvändig för den lärjunge som vill undgå att brännas. Därför vaktar Draken elden vid ryggradsslutet. Drakens synförmåga är knuten också till visdomsdrakarnas (planethärsornas och solänglarnas) utstrålning verkan, som kan förnimmas subjektivt, den begynnande aktivering av inre sinnen som möjliggör för oss att fatta finare underliggande relationer och slutligen enhetsvärldens eller essentialvärldens struktur, symboliserad i ormskinnets ruttmönster. Det är denna uppfattning, som möjliggör deltagandet i både Jordens eteriska nät, väsentligt för Skytten som löper längs Jordens vägar, och de kosmiska eternas kollektiva nät – Buddhas (buddhis) aura.

Stenbocken

Pilen (Saturnus) – 1sta dekanatet

Pilen är den pil som dödar den örn som plågar Prometheus. Allt arbete, Herakles utför i Stenbocken, har att göra med den mänskliga själens slutliga frigörelse från det undermedvetnas (Plutos, Hades') negativa mönsters tvångsmässiga, påfrestande och fixerande verkningar. Karon (Hermes, Psykopompos) mottar en obol, vilket icke blott är en betalning utan även och mer grundläggande den markering (obelos, obelism) man gjorde i gamla handskrifter för att ange sådana delar av texten som skulle avlägnas eller rättas. Det vill säga det hänför sig just till sådana negativa mönster och uppfattningsfel som alstrar väktaren. Herakles, som inte har något mer att gottgöra, betalar därför heller inte Karon. Kerberos tillåter inträde men inte utträde: välmenande avsikter räcker icke, utan bara fullständigt undertryckande av det förflutnas hypnotiska inverkan och slutligen Pilen (Sagitta), den skarpsynthet, urskillning och det väderkorn (förutseende) som brukas för säker lokalisering av själva felet, förmågan att skilja båda sidor genom sagittalplanet (vänsterhandsvägen och högerhandsvägen) och utdela det välriktade slag som gör slut på väktarens makt. Detta är det arbete som, väl utfört, kvalificerar lärjungen för tredje initiationen. Pilen anger den inre ensamhet som kännetecknar den som utför det förberedande arbetet.

Delfinen (Venus) – 2dra dekanatet

Det grekiska ordet *delfos* betyder livmoder, därmed förmågan att alstra, bygga och forma, och *adelfos* betyder broder, son av samma livmoder. Apollon uppträdde i Delfi förklädd till delfin, efter att ha dödat oraklets ursprungliga drake, Delfine eller Pyton, och gjorde därefter själv anspråk på oraklet. Sierskorna utför sin orakeltjänst genom att försätta sig i trans, andas jordens dunster och tugga lagerblad. Pytonormar och giraffer hör till det fåtal djur, som har ruttmönstrad hud, och på himlen står Delfinen och Giraffen för det nätverk som motsvarar jordens meridianer och parallellcirklar, det vill säga planetens eteriska moderliv som ligger bakom alla former. Stenbockens målmedvetenhet och förmåga att bygga framträder således och dessutom förmågan av inställning på den gudomliga planen och avsikten. Sammanfattningsvis kan sägas att Delfinen representerar den magiska process som Augoeides (Venus) leder såsom ett ombud för den gudomliga planen.

Örnen (Solen, Vulkanus) – 3dje dekanatet

Örnen är Solängeln, vilkens suveränitet, självständighet, skarpsynthet och upphöjda ställning sätter den invigde i stånd att gå framåt ända till den slutliga frigörelsen (för båda). Altair (Fågeln) är konstellationens starkaste stjärna, en verklig fågel. Såsom alltid pekar vingarna på devaers (änglars) krafter i fjärde kosmiska etern och dessas höga vibrationsfrekvens. Örnens osvikliga syn, upplyst utan förvrängning, riktar jägarens pil. I sina klor bär den Antinous (Ganymedes), den fokuserade och renade personligheten, höjer den för att förvandla den till en tjänare i Vattumannen. Detta är ett dekanat, vari Vulkanus fullbordar sitt verk med en yttersta viljeansträngning med tillhjälp av femte rikets gruppkärlek, vilket leder till att människan blir suverän i sina världar.

Vattumannen

Svanen (Saturnus) – 1sta dekanatet

Efter Faetons död förvandlas hans vän till en svan. Han söker Faeton oupphörligt genom att doppa huvudet i vattnet, varunder han sorgset klagar (svansång). Ordet ”svan” betyder egentligen ljud, det medium varigenom livsimpulsen föres till det döda (begravt i de lägsta, på livskraft berövade regionerna) och väcker det till liv. Ordet ”svansång” används om den gåva av fulländning och skönhet den överlämnar som uppstiger och därmed slutgiltigt avlägsnar sig från dessa regioner såsom en sista gård av tjänande åt släktet. Också betraktas Svanen såsom Orfeus, vilken efter sin död flyttats upp på himlen nära Lyran. Orfeus betyder föräldralös, skild (också robot, slav), och hans sång är dens klagan som mistat sin fader, som icke är sin egen herre. Genom sången eller åkallelens ljud återställs faderskapet och ingjuts nytt liv i planetens fångar. I detta dekanat sätts de discipliner (åkallelens beteenden) i verket som bär livets vatten till de lägre världarna.

Pegasus (Merkurius) – 2dra dekanatet

Myten omtalar att Pegasus föddes ur Medusas huvud och att han bär Zeus' åska. Medusa är den förmåga att förstena (bilda form) som det mentala äger (genom meditationsprocessen). Medusas huvud är hjärnan, då denna är mötesplatsen för de eteriska krafter som i verkligheten utformar det magiska arbetet. Pegasus är således den förmåga eller kraft att förverkliga som är knuten till den kosmiska etern, och hans vingar är symbolen för essentialvärldens devakrafter. Det livets vatten som Vattumannen utgjuter är från denna synpunkt den fjärde kosmiska eterns livskraft, som (med Zeus' åska) dynamiserar de lägre världarna – en källa till inspiration (eller andens ingjutande). Pegasus' hovar fick källor att bryta fram, överallt där han trampade. I detta dekanat förbinder Merkurius två av tecknets linjer för att bygga en bro (antahkarana), som möjliggör vibrationers överföring och energiernas ohindrade cirkulation; nyckeln till detta är alltid meditation.

Södra Fisken (Venus) – 3dje dekanatet

Södra Fisken upptar de vibrationer som strömmar från Vattumannen och gör dem därmed tillgängliga. Den anger mottaglighet eller förmåga och rätt bruk eller tjänande – det vill säga överföring och cirkulation. Den varma och fuktiga sunnanvind som givit konstellationen sitt namn (Piscis Austrinus, även Piscis Notius) för ofta med sig pest, resultatet av stillastående materias rörelse (jämför med Herakles' stordåd i Vattumannen), något som innebor i nya livsenergiernas cirkulation i döda vävnader men som åstadkommer förnyelse och syrsättning av dessa vävnader (”fullkomlighet för ofullkomlighet till ytan”). Vattumannens tredje dekanat representerar förmedlarens funktion, dens funktion som leder de högre energierna och sänker dessas frekvens för bruk vid formbyggande i lägre världar. Detta är innebörden av ordet ”avatar”: en avatar är en som tillhandahåller en livsprincip nödvändig för medvetenhets-

utvecklingen under en viss period. Vattumannen innebär slutligen den avatarliknande framväxten av Venus' framskridna civilisation för denna planet eller Augoeides' framträdande för människan.

Fiskarna

Bandet (Jupiter) – Ista dekanatet

Bandet är inte en konstellation utan en grupp stjärnor, som sammanbinder de två fiskar som bildar konstellationen Fiskarna, i synnerhet den centrala stjärnan, al-Resha, den bindande knuten. Al-Resha står i de begynnande skedena för det magnetiska band som begränsar. De två fiskarna tolkas i denna mening såsom det fängelse, vari den lägre fisken eller personligheten underkastar sig den högre fisken eller själen, varvid bandet tjänar såsom blotta överföraren av energi för livets upprätthållande. På det omvänt roterande hjulet är förhållandet omkastat och står personligheten under själens kontroll, och då är bandet symbolen för det som förbinder eller antahkarana. Genom livstråden får vi allt vi behöver för att vinna erfarenhet, Jupiters välgörande aspekt, fastän förvrängningarna till lägre värden är fördärvliga och äventyrar själens liv. När antahkarana byggs, mottar vi inspiration och ledning genom detta. Detta dekanat framhäver Fiskarnas förmedlande funktion.

Andromeda (Vulkanus) – 2dra dekanatet

Andromeda, den fjättrade kvinnan, är ordrätt "reflektionen på mannen", och Andromeda såsom hindrad väntar på viljan, den aktiva principen. Uppenbart är att denna symbolism avser förhållandet mellan det mentala och den dynamik som möjliggör för det mentala att bilda tankeformer, som till sist tar sig uttryck i fysiska världen. I hjärncellerna blir mentalmolekyler aktiverade av kausalmolekyler, ideer som sliter sönder de fjättrar som det mekaniska tänkandet och det tanklösa uppreparandet av kollektivets åsikter utgör. I detta dekanat finner man först och främst nödvändigheten av att frigöra sig från fiktionernas och illusionernas fängelse genom en energisk process av reflekterande kritik. Vulkanus smider det mentala, så att det skiner.

Cepheus (Mars) – 3dje dekanatet

Cepheus är konungen eller den härskande principen, viljeaspekten, som når människan genom tredjetriaden och mot slutet av hennes vistelse i människoriket gör henne till en agent för planetregeringens avsikt. Genom det redan fullbordade antahkarana upptas individen i en vid värld av planetomfattande förhållanden och ansvarsförbindelser, varur uppstår dessa Fiskarnas begrepp om offervilja och frälsning, vilka när allt kommer omkring betyder att enheten återupprättas och varje hinder för den undanröjes. Den som offerar sig – Andromeda – är den avskilda identiteten, resultatet av en fiktiv mental konstruktion. I detta dekanat råder kamp med stor kraftutveckling mot alla hinder för upprättandet av femte riket i planeten.

Spanska originalets titel: Las constelaciones auxiliares. Översättning av Lars Adelskog.